

Inn i kroppen

Trio Mediævals nye plate kommer lytteren mer i møte enn noen gang før, uten å fire en millimeter på kvaliteten.

MUSIKK
TORE HEGDAHL

Vi var tyve år yngre for tyve år siden, men var vi egentlig lykkeligere? Vi prøvde å forandre oss, men klarte vi det? Ikke egentlig. Og likevel forandret vi oss! Det er god grunn til å åpne sentrallyrisk når Trio Mediæval nå er ute med en ny plate, tyve år etter debutplaten *Words Of The Angel* (ECM), den som lanserte trioen for et internasjonalt publikum.

Mye er det samme, og noe er likevel forandret, til det bedre, synes jeg. Det er varmere nå. Platen heter *Solacium*, altså trøst, og i hvert fall jeg vil heller bli trøstet av trioen slik den synger nå. De har aldri sunget finere

enn dette og aldri vært mer kommuniserende.

Middelaldermusikk

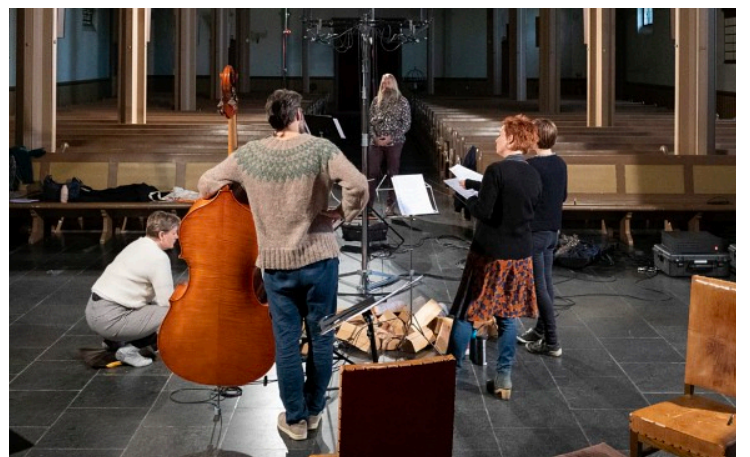
Trio Mediæval er verdensberømt for skarpskårne fremføringer av middelaldermusikk, samtidsmusikk og nordiske folketoner, med virtuos klangbehandling i tradisjonen fra det engelske Hilliard-ensemblet. Det er feil å si at de har dyrket en kjølig estetikk, men stilen har vært glassklar og langt fra innsmigrende. De er kreative og har samarbeidet mye med jazzmusikere. Alt dette er på plass på den nye platen. Samtidig er det som de våger seg enda mer avspenst, mer luft på stemmene, mer kropp i uttrykket. Inn i kroppen, det er den veien det går. Dette har også med musikken og arrangementene på pla-

ten å gjøre. De tillater seg å gå litt lenger inn i – ja, det sensuelle, hvis det er det rette ordet.

Platen inneholder norske og svenske folketoner, mange vuggesanger, mange salmer, pluss noen originalkomposisjoner, sannsynligvis skrevet for trioen. Med den første av disse, «Sci vias Domini» av Anders Jormin, er tonen satt for hele platen: Imponerende presisjon i de tette akkordene, uanstrengt klang og lyttende musisering. Man merker at trioen har en fin sans for stillhet. Samtidig altså med en viss sødme. Blir ikke bedre.

Ordløse klanger

Mats Eilertsen er med på bass og Trygve Seim på saxofon. De akkompagnerer og improviserer rundt trioens musikk. Veldig

JAZZ OG KLASSISK: Mats Eilertsen er med på bass og Trygve Seim på saxofon, på Trio Mediævals seneste plate.

Foto: Morten Lindberg

vakkert på for eksempel «Bysjan, bysjan barnet», hvor sangerne legger ordløse klanger under Seims improvisasjon, eller i den fine «I hela naturen». Bidragene deres er porsjonert ut med god smak.

Platen er i det hele tatt ordentlig kunstnerisk lagt opp: Etter de tre første sangene av trioen alene, absolutt forskjellige, men likevel klanglig i samme univers, kommer Eilertsen inn på spor fire «Nu haver denna dag», hvor musikken slipper seg ordentlig løs. Deretter perfekt

overgang til den knivskarpe triokomposisjonen Ubi Caritas av Andrew Smith. Så introduseres saxofonen på sjette spor, og så videre. Man har hatt lytteren i tankene.

Lek med dur og moll

For oss som dyrker den klassiske musikken gjør det alltid inntrykk å høre hvordan jazzmusikere leter etter den personlige klangen i instrumentet sitt, og bruker det uperfekte. I Trygve Seims saxofon hører du den tørre lyden av flisen i

SOLID: Trio Mediæval har ikke tapt seg det grann på de siste tyve årene, skriver musikk anmelder Tore Hegdahl om deres seneste plate, Solacium.

Album: Klassisk

**Trio Mediæval
SOLACIUM**

*Anna Maria Friman,
Linn Andrea Fuglseth,
Jorunn Lovise Husan.
Trygve Seim, saxofon
Mats Eilertsen, kontrabass*

2L Records 2021

” I mine ører går lyden her utenpå det vi kan høre på trioens andre utgivelser fra det renommerte ECM.

Tore Hegdahl, kritiker

munnstykket. Du hører hvor vanskelig det er å få lyd, du har denne følelsen av motstand, selv så rent og så fritt han spiller.

Et av de absolutte høydepunktene på platen er «Skal vi ustridig hist», hvor Seim og Eilertsen virkelig får utfolde seg. Den har en fin lek med dur og moll, og i et fantastisk øyeblikk skaper sangsolisten en følelse av å være i villrede. Det kan godt være til sikket, jeg vil nesten tro det med disse aktørene her, men det kan også godt være et eksempel på det uventedes magi som jazzmusikere er så åpne for. Uansett er det veldig vakkert.

Mikrofon-estetikk

Som helhet går platen i et dempet leie. Det er jo vuggesanger. I øyeblikk synges det helt utrolig svakt, som om sangerne virkelig satt på sengekanten din, med den klangkvaliteten som menneskestemmen har da. Det er den beryktede mikrofonale estetikk, altså at man bruker mikrofonens muligheter til å synges på en annen måte enn det ville vært mulig i en akustisk konsertsal. Men hva så? Vi har jo mikrofoner, og det finnes nesten ikke noe vakrere i denne verden enn en stemme som

snakker til deg helt nært, helt lavt. Samtidig er det ikke noe utstudert over det trioene gjør. Det hudløse er bare en del av uttrykket deres. Det er også fantastisk der de tar i, som i det avsluttende Halleluja i «Krist er oppstanden». Det er høy kunst å synges sterkt uten å høres sint ut, å fylle rope-stemmen med lidenskap og varme.

Bedre enn ECM

De blir også svært godt hjulpet av produsent og lydmann Morten Lindberg i Lindberg Lyd (2L). Vi skal være stolte av å ha en så kunstnerisk lydmann her i landet. I mine ører går lyden her utenpå det vi kan høre på trioens andre utgivelser fra det renommerte ECM. Den er rett og slett vakker – glassklar, luftig og varm.

I sum vil jeg bruke yndlingsadjektivet mitt om denne platen, *kjempefin*. Trio Mediæval har ikke tapt seg det grann på de siste tyve årene. De kommer lytteren mer i møte enn noen gang, uten å fire en millimeter på kvaliteten. Mot slutten får du også en fin påminnelse fra Sinnika Langeland, som trioene har samarbeidet mye med: Du kan elske alle. Ja.